

Rundstaber, og i Besiddelse af den største politiske Magt, som f. Eks. Regeringens Førere — jeg tror, det er dem, der i første Række bære Ansvar, og jeg vilde ønske, at dette Ansvar i Virkeligheden gjorde sig gældende paa en ret alvorlig Maade i Forhandlingen, ikke alene i Ord, men ogsaa i Gerning. Forhandling er et Navn, der meget ofte er blevet skudt frem i den senere Tid; og jeg tror, det vilde være heldigt, om man nøjedes med en virkelig Forhandling og ikke kom ind paa her i Tinget at købslaa paa en saadan Maade, at man giver alle Principper en god Dag. Jeg tror, at en saadan Maade at forhandle paa er demoraliserende for Tinget og nedbrydende for vor Anseelse over for Landets Vælgere. Der gik gennem de Taler, der ere holdte her i Salen, en meget fredelig og forsonlig Stemning, og det var vistnok meget glædeligt. Det var, som om der svævede en Due med et Lieliblad hen over vore Hoveder. Men jeg maa dog sige en Ting. Selv om man med stor Glæde ønsker en fredelig Udvikling, skulde denne Fred dog ikke opnaas paa Princippernes Beforsning. Jeg mener, at naar der er Kamp og Anledning til Kamp, skal man aldrig vige tilbage for den. Det kan være overordentlig heldigt og udviklende at føre en Kamp, men Kamp burde altid føres med blanke Waaben, med oprejst Pand og rent Skjold. Saa kan den aldrig skabe. Jeg blev en Gang stærkt paavirketovre i England. Der var død et Parlamentsmedlem, og et andet stod i den Anledning op og sagde følgende Ord: Den afdøde var her i Tinget min skarpeste Modstander, men uden for Tinget var han min bedste og mest trofaste Ven. Jeg tror, at naar man tager Kampen paa den Maade, vil den aldrig virke skadelig paa nogen Vis. Jeg tror, at naar man en Gang gaar ud her fra Tinget — der er jo nu ikke saa faa yngre Politikere herinde — er den bedste Ros, der kan gives, ikke den: han blev en mægtig Mand, en stor Mand, han blev en indflydelsesrig Mand. Jeg tror, at den bedste Ros er: den Mand, der gik for ikke at komme tilbage, var en ærlig Mand.

Svend Høgsbro: Det er jo ganske vist saa, at Hovedinteressen ved Finanslovens første Behandling væsentlig knytter sig til de store Spørgsmaal og de store Taler. Men det er dog ogsaa saa — og bør være det —, at der her er Plads for mindre fremragende Bemærkninger og mindre fremragende Taler. Det er nogle Bemærkninger af denne mindre fremragende Natur, jeg vil tillade mig at lægge Beslag paa det

høje Tings Opmærksomhed for. Det første Punkt, jeg vil berøre — og jeg gør det, ligesom det det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Wulff) i Gaar „efter Opfordring“ —, er et Spørgsmaal, der jo allerede er berørt fra saa mange Sider, nemlig Spørgsmaalet om vor Smørtransport. Der er jo fra flere Sider fremkommet Ønske om, at der maatte blive indført Forbedringer, blive gjort, hvad der kunde gøres, for at skaffe dette, man kan vel sige vort Lands Hovedprodukt, over til dets Marked i England i saa god Tilstand som muligt. Man har navnlig dvælet ved, hvad der i saa Henseende staar tilbage at ønske med Hensyn til Transporten over Svan, og det kan heller ikke nægtes, at i den Beretning fra Laboratoriet for landøkonomiske Forsøg, som er omdelt til os, lægges Hovedvægten paa de Mangler, der endnu skæbe ved Dampskibstransporten, men det maa dog ikke overses og er for øvrigt heller ikke blevet det af de foregaaende Talere, at Beretningen ogsaa peger paa, at der endnu skæbe betydelige Mangler ved Transporten paa Jærnbanerne. Det er ikke blot en Udtalelse, der i al Almindelighed fremsættes lige i Slutningen af denne Beretning, men den støttes ved den Tabel, der findes umiddelbart foran. Jeg skal i den Henseende blot henlede Opmærksomheden paa, at gennemsnitlig stiger Varmegraden — og det er jo særlig Afkølingsforholdene, Varmegraderne i Smørret og Varmens stadelige Indflydelse paa Produktet, der her tales om — fra det Øjeblik, da Smørret forlader Mejeriet fra 9,8—13,9 Gr., altsaa med omtrent 4 Grader. Dette er jo ikke saa lidt, navnlig naar Hensyn tages til, at selve Begyndelsesvarmeegraden 9,8 er adskillig højere, end den ideelt set burde være. Selvfølgelig støtter jeg mig her ikke til min egen, men til andres Sagkundskab. Det er sagt mig, at man burde naa til, at Smørret holdt 6—8 Gr. Altsaa er det en ret betænkkelig Ting, naar det under Transporten — her er jo navnlig Tale om Transporten paa Jærnbanen, skønt Tallene omfatte Transporten i det hele fra Mejerierne til Laboratorierne — kan stige ca. 4 Gr. Vrede Medlemmer ville se, at det er kun et Gennemsnitstal. Der er et enkelt Tilfælde, og det er endda med Hensyn til en Transport, der kun varede 2½ Time, nemlig det, der er nævnt under Nr. 79, hvor Varmegraden er steget fra 10 til 15,9 Gr., altsaa omtrent 6 Gr., i Yderkanten af Jusstagen. Saa maa det ikke glemmes, at de Jusstager, der her er Tale om, og som ere indsendte til Laboratoriet paa Requisition fra dette, ere blevne befordrede med en ganske ekstraordinær Sur-